

Sygn. akt IV CSK 18/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2015 r.,
w sprawie z powództwa H. H., H. W., S. W., D. U. i H. U.
przeciwko Gminie Miejskiej B.
o zapłatę i ochronę dóbr osobistych,
na skutek wniosku pełnomocnika powodów H. H., D. U. i H. U.
o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt IV CSK 18/15,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 września 2015 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania trzech skarg kasacyjnych wniesionych przez H. H., przez D. U. i H. U. oraz przez S. W. i H. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie z powództwa skarżących przeciwko Gminie Miejskiej B.

Wnioskiem z dnia 7 grudnia 2015 r. pełnomocnik skarżących H. H. oraz D. U. i H. U. wniósł o uzupełnienie postanowienia z dnia 30 września 2015 r. przez rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak orzeczenia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej w postanowieniu z dnia 30 września 2015 r. wynikał z faktu, że pełnomocnik skarżących H. H. oraz D. U. i H. U. w skargach kasacyjnych wnosił o to, aby Sąd Najwyższy – uchylając wydane w sprawie wyroki i przekazując sprawę Sądowi Okręgowemu w S. lub sądowi równorzędnemu do ponownego rozpoznania – pozostawił temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Nie jest to wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, o którym mowa w treści § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Przesądza to o tym, że wniosek o uzupełnienie postanowienia z dnia 30 września 2015 r. jest bezzasadny (art. 351 § 1 w zw. z art. 361, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.